

ע"פ 2454/18 - עזרא שיינברג נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2454/18

כבוד השופט ע' פוגלםן

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

כבוד השופט א' שטיין

עזרא שיינברג

המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב'
סגנית הנשיא א' הלמן והשופטים ד' צרפתி ו' אחולאי)
בתפ"ח 52345-07 מיום 6.2.2018

ו"ג בכסלו התשע"ט (21.11.2018)

תאריך הישיבה:

עו"ד מנחם רובינשטיין; עו"ד מорן סעדון

בשם המערער:

עו"ד מорן פולמן

בשם המשיבה:

פסק דין

השופט ע' פוגלםן:

המערער, רב קהילה רב השפעה, עשה בנסיבות שביקשו את סיועו מעשים מגונים במסווה של טיפול. לפניו
ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' סגנית הנשיא א' הלמן והשופטים ד' צרפתי ו' אחולאי) שבו
הושתו על המערער עונש מאסר בפועל בן 7 שנים וחצי, שני עונשי מאסר על תנאי – אחד בן 24 חודשים ואחד בן 7
עמוד 1

תמצית העובדות והכרעת הדין

1. בית המשפט המחויז בנצרת (כב' סגנית הנשיא ז' הווארי וא' הלמן והשופט ג' אחולאי) הרשע את המערער ביום 26.7.2017 על פי הودאות חלק מהסדר טיעון בעבירות האלו: ניסיון לאינוס (שתי הדמנויות), לפי סעיפים (א)(2) ו-25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); 6 עבירות מעשים מגונים בנסיבות אינוס (שתיים מהן במקרים רבים ואחת מהן במקרים רבים מאוד), לפי סעיפים (א)(2) ו-345(א)(2) לחוק; שלוש עבירות גרם מעשה מגונה בנסיבות אינוס (אחד מהן בכמה מקרים), לפי סעיפים (א)(2) ו-350 לחוק; גרם מעשה אינוס לפי סעיפים (א)(2) ו-345(א)(2) לחוק; ניסיון לביצוע מעשה מגונה בנסיבות אינוס, לפי סעיפים (א), לפי סעיפים (א)(2) ו-350 לחוק; שני עבירות שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק.
2. על פי כתב האישום המתוקן, שימש המערער בשנים 2000-2015 ראש ישיבת "אורות הארי" (להלן: הישיבה) ורב קהילה. הוא היה בעל מעמד ודמות משפיעה. רבים פנו אליו לשיעוץ ולתמיכה. המטלוננות פנו למערער, ועל רקע זה הוא עשה בהן את העבירות. בכתב האישום המתוקן הופיעו מספרי המטלוננות בכתב האישום המקורי, ולמען האחדות הם יופיעו גם כאן.

3-10. [נמחק עקב צו איסור פרסום]

גזר הדין

11. ביום 6.2.2018 גזר בית המשפט המחויז בנצרת (כב' סגנית הנשיא א' הלמן בהסכמה השופטים ד' צרפתி וג' אחולאי) את דיןו של המערער. צוין כי הצדדים נקשרו בהסדר טיעון לאחר הליך גישור ממושך, וכי התביעה התchieבה לטעון לעונש ראוי שלא עולה על מאסר בפועל בין 8 שנים ו-9 חודשים (לצד עונשים נלוויים). לשלמות התמונה יאמר כי הרקע להליך הגישור היה קשיים ראיתיים שהתגלו לאחר פרשת התביעה, והרצון לחסוך עדות נוספת נספהת מהטלוננות. בית המשפט המחויז הביא את עיקרי התסקירים שנערכו בעניין [נמחק עקב צו איסור פרסום] מטלוננות (מטלוננות [נמחק עקב צו איסור פרסום]). עולה מהם כי המערער הותיר צלקות גדולות בנפשו, וכי הן מתמודדות מדי יום עם תחושות השפלת וניצול, בעיקר על רקע הפגיעה שהמערער פגע באמון שלhn בו. ביחסוն באחרים ובעצמם התערער, [נמחק עקב צו איסור פרסום]. עורכת התסקירים התרשמה שצפו להן תהlixir החלמה ממושך, והמליצה לחיב את המערער לשלם להן פיצוי ממשי.

12. בית המשפט המחויז סקר עדויות של שני עדי אופי מטעם ההגנה: גיס המערער וועוז לשעבר של המערער. שניהם סיפרו על הסיווע של המערער לרבים במהלך השנים. הגיס הוסיף על מפעלות המערער ועל הקשיים שמשמעותו מתמודדת עימם לאחר גילוי המעשים נושא כתב האישום. בית המשפט תיאר גם חוות דעת של קריםינולוגיה קלינית מטעם ההגנה. עולה ממנה כי בעקבות ההליך הפלילי והפגיעה במעמד של המערער הסיכון להתנהגות מינית פוגענית הוא ברמה שבין נמוכה לבינונית (וטיפול מוצלח יפחית אותו), והסיכון לרצידיביזם מינית הוא נמוך (בהתקים טיפול מתאים, פיקוח סבירתי ואיסור ליצור קשר לא מפוקח עם נשים). עוד פירט בית המשפט מסמכים שהגישה ההגנה בדבר המצב הרפואי של המערער והמצב הרפואי של אימו, שזקקה לטיפול והשגחה. כן הובאו דברי המערער בכתב על הצער, הבושה והחרטה שהוא חש על מעשיו, על שהוא עליו להבין מראש קשרים לא ראויים בין למטלוננות, ועל

הפגיעה בו, במשפחה ובקהילה שהקימים.

13. בשל הרקע לכוריתת ההסדר, העונש שההתביעה טעונה לו, והציפיות של המערער הסתפק בית המשפט המחויז בבחינת השיקולים לקביעת מתחם העונש הראוי – בלי לקבע מתחם מסוים. בית המשפט נעזר בשיקולים אלו גם כדי לבחון אם ההסדר ראוי, וכך לקבע את העונש של המערער. תחיליה נקבע כי מעשי המערער אינם אירוע אחד, אולם יש לגזר עונש כולל לכלם. בית המשפט סקר את הערכים החברתיים שנפגעו בעבירות המין: כבוד האדם, אוטונומיה על הגוף ושלמות הנפש, ומוצא שמידת הפגיעה בהם גבוהה. עוד ציינו הערכים החברתיים שנפגעו בעבירות שיבוש מהלכי משפט: שמירה על שלטון החוק והשאיפה לניהול תקין של הליך משפטי ולהילך חקירה כדי להגיע לחקירה האמת. אשר לנסיבות הקשורות בביטחוב הערים, ציין בית המשפט את התכנון המוקדם, את הדפוס של ניצול מצוקה ואמון על דרך של "טיפול", את ריבוי המעשים (חולקם לאורך תקופה ממושכת), את הנזק ממשי והקשה למטלונות, את עשית המעשים לשם סיוף יציר מיני ובניצול מעדן כלפי נשים צעירות, חרדיות ונשואות, את ההתעללות שהמתלוננות חוו למשה, ובעיקר את עשית המעשים במרמה ובניצול מצוקה ותמיונות. בית המשפט מצא כי קשת העונשה בעבירות מי רחבה ונגזרת מנסיבות העניין. אשר לגבולות טווח העונשה צוין העונש המזרחי שקבע בסעיף 355 לחוק, ומנגד נדחתה טענת ההגנה כי תיקון לחוק (שاعמוד עליו בהמשך) מלמד על גבול עליון לעונשה בן 4 שנים מסר.

14. בבואה לקבע עונש לערער עמד בית המשפט המחויז על נסיבות שאין קשרות לביצוע הערים. בית המשפט סקר את מצבו המשפטי של המערער, את גילו, את מהלך חייו, את מצבו;brיאות, את עברו הנקוי ואת תרומתו לחברה והסיוע הרב ש נתן לרבים. כן ציינו המעצר הממושך של המערער, העובדה שהוא עבר במהלךיו קשות, הפגיעה הקשה במשפחהו (שאינה חריגה מזו שנגרמת למשפחה של כל מורשע אחר) והעובדה שהוא קיבל אחריות למשעיו והודה בכתב האישום המתוקן. בית המשפט העניק משקל מוגבל לחוות הדעת של הקריינולוגית הקלינית וממצא שהסיכון להישנות עבירות אומנם נמוך, אך המסוכנות מהמערער אינה כפי שנכתב בחוות הדעת. על יסוד כל האמור קבע בית המשפט כי הסדר הטיעון סביר ומazon נcona בין כל השיקולים שצריכים לעניין. העונש נקבע כאמור בתחלת פסק דין זה.

מכאן הערעור שלפנינו, שבו מישג המערער על חומרת העונש.

טענות הצדדים

15. המערער מבקש להקל בעונש המאסר בפועל שנגזר עליו. לטענתו, בית המשפט קמא שגה בכך שלא קבע את מתחם העונש הראוי. נטען כי השגיאה היא עקרונית משום שיש לקבע את מתחם העונש הראוי גם במקרה שהצדדים נקשרו בהסדר טיעון, וכי השגיאה בא להיבטי קונקרטי מסוים שנמצא קשת רחבה של עונשה בעבירות מסווג זה. המערער סבור כי האישומים בעניינו בעליים כדי אירוע אחד, ולא כמו אירועים. עוד הוא טוען כי סעיף 347 לחוק – שמכונה, לדבריו המערער, על שמו – נחקר לאחר מעשי כדי להתמודד עם מעשים דומים וקובע עבירה שהולמת אותם. על כן, נטען, יש לגזר את דיןנו לאור סעיף זה ולהגביל את עונשו לעונש המרבי על עבירה זו, 4 שנים מסר. המערער מוסיף כי בית המשפט המחויז נתן משקל רב מדי לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, ומשקל נמוך מהראוי לנסיבות המקילות, לאפשרות לחרוג מתחם העונש הראוי בשל שיקולי שיקום ולעונשה במקרים קודמים שההגנה הגישה לעון בית המשפט. הוא הדגיש את הودאותו, את קבלת האחריות על מעשיו ואת העובדה שהסדר הטיעון חסר עדות חוזרת של המתלוננות.

16. המשיבה טעונה כי גזר הדין מפורט, מנומך וראוי. היא מדגישה כי המערער ניצל את מצוקת המתלוונות בתוכו, בתוכו ובמניפולטיביות כדי לספק את מאויו במשך זמן רב. עוד צינו המעם של המערער והסמכות שלו כלפי המתלוונות. המשיבה עונדת גם על הנתק שנגרם למATALוננות. היא מוסיפה כי לטעמה מתחם העונש הרاءו היה גבויה ממה שהוסכם עליו בהסדר הטיעון, ולכן היא לא בקשה לקבוע את מתחם העונש הרاءו בבית המשפט המוחז. המבוקשת טעונה כי הודאת המערער היא פורמלית בלבד, הוא לא הביע חרטה אמיתית ואין מקום להקל בעונשו משיקולי שיקום. כמו כן, ציון כי החיסכון בעדויות המתלוונות הוא חלקו ממשום שמדובר בחיסכון של עדות חוזרת לאחר עדות במהלך פרשת התביעה. עוד טעונה המשיבה כי כל אישום הוא אוירע בפני עצמו, וכי מילא יש לתת משקל לכל מעשה. נטען אף כי סעיף 347ב אינו חל בענייננו.

17. לפני שנכרייע בערעור נציין כי הצדדים הפליגו, זה בכיה וזה בכיה, טענות שחרוגות מכתב האישום המתוקן. המערער טוען כי לא ניתן משקל לסתירות בעדויות מתלוונות. המשיבה טוענה שגזר הדין מבוסס גם על התרשםות מדיעות שנשמעו בפרש התביעה. אין מקום לטענות אלו. הלכה היא כי "אם הסדר טיעון, אין לבית המשפט אלא את העובדות והנסיבות בהן הודה הנאשם, ואל לו להביא בחשבון, לצורך גזירת הדין, עובדות שלא בא זכרן בכתב האישום בו הודה הנאשם בסדר הטיעון עמו" (ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (14.10.2014)). רואו גם סעיף 40(ד) לחוק). עונשו של המערער נגזר על בסיס כתב האישום המתוקן, ולא על בסיס עדויות שנשמעו קודם לכן במשפטו. בדיון לא קבע בית המשפט המוחז דבר בסוגיות מהימנותן וההתרשמות מהן, ואף אנו לא נעסק בכך.

דין והכרעה

לאחר ש שקלנו את טענות הצדדים בכתב ובעל פה, הגיענו למסקנה כי דין הערעור להידחות.

18. הלכה היא כי לא בנקל תתעורר ערכאת הערעור בחומרת עונש שהטילה הערכאה הדינונית, אלא במקרים חריגים שבהם ניכרת סטייה ברורה מדיניות הענישה הרואה או אם מתקיימות נסיבות מיוחדות מצדיקות זאת (ע"פ 4701/16 אבו סבלאן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (25.10.2017)). להלכה זו משקל מוגבר בנוגע לעונש שנמצא בטוחה שהצדדים הסכימו לו בהסדר טיעון, וערךת הערעור תתעורר רק בהתקיים נסיבות מיוחדות וחרגות עוד יותר (ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (4.12.2013) (להלן: עניין פלוני (הסדר ומתחם))). לא שוכנענו כי המקרה דן בא בנסיבות של המקרים האמורים.

19. כיצד, בבאו להכריע אם לקבל הסדר טיעון בין התביעה להגנה, על בית המשפט לבחון את ההסדר על רקע בין היתר, העונש ההולם לעבירה (ע"פ 1958/1998 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 609-608 (2002)). סימן א' לפך ו' לחוק מורה כיום כיצד לקבוע את העונש לעבירה. כל מרכיב בתהיל' זה הוא קביעת מתחם העונש ההולם על פי הנסיבות המנווית בחוק (סעיפים 40ג ו-40ט לחוק; ע"פ 8641/12 סענ' נ' מדינת ישראל, פ"ד סז(2) 772, 790-792 (2013) (להלן: עניין סענ')). שאלת היא אם בית משפט שבחן הסדר טיעון חייב לקבוע במידוק את מתחם העונש ההולם. בשאלת זו נשמעו שתי דעות בבית משפט זה. לפי דעתה אחת, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם כרגע (ראו למשל עניין פלוני (הסדר ומתחם); ע"פ 2021/17 מצגר נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (30.4.2017) (להלן: עניין מצגר)). לפי דעתה שנייה, במקרים מסוימים, למשל כאשר הצדדים הסכימו על תוכו עונשה שנופל בבירור בתוך מתחם העונש, אין צורך להרחיב בקביעת המתחם (ראו לمثال ע"פ 16/6943 גליקו נ' מדינת ישראל, פסקה 3).

(28.1.2018)). כאמור, בענייננו פעל בית המשפט המוחז לפי הדעה השניה, והמערער משיג על כן. את דעתו של הGetty בעניין מצגר. מכל מקום חשוב להזכיר כאן כי אכן היה נקבע מתחם העונש ההולם למערער, הדעת נתנת כי הוא לא היה מקל עם המערער יותר מהטוו שهما סכם עליו בהסדר הטיעון, שבמוצהר ומתבע הדברים משקף רמת

ענישה שנוננת ביטוי להסכמתם בין הצדדים. בהמשך לכך נזכיר כי תפקידנו בערכאת הערעור הוא לבחון את סבירות העונש שהערכאה הדינית הטילה. "משנקבע כי העונש שגזרה הערכאה הדינית מצוי בתחום הסבירות, אין מקום להתערב בו גם אם נפלה טעות בקביעת מתחם העונש הולם עלי-ידי הערכאה הדינית" (ע"פ 448/14 מדינת ישראל נ' איזורי, פסקה 8 (24.11.2014)). כפי שיוobar להלן, לטעמו העונש שבית המשפט המחויז גזר הוא עונש סביר בהתאם בנסיבות העניין, ועל כן איננו נדרשים למתחם המדיוק.

20. המערער הורשע בעבירות רבות. לפי סעיף 4ג לחוק, יש לקבוע אם הן איורע אחד או כמה איורעים, ובמקרה שהן כמה איורעים – אם יש לגזר עונש נפרד לכל אחד או עונש כולל (ענין סעיף, עמ' 789). המבחן לזיהוי מספר האירועים הוא מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'ابر נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: ענין ג'aber); ע"פ 15/15 מדינת ישראל נ' מדינת ישראל (17.3.2016); ע"פ 13/5668 מזרחי נ' מדינת ישראל (3.9.2015)). בית המשפט המחויז קבע כי העבירות בענייננו נחשות לכמה איורעים. המערער טוען כי יש לראות בהן איורע אחד. ספק אם כך הוא. המעשים – במתלונות השונות ובכל מטלונת עצמה – נעשו בזמןים שונים ומוחנים. אולם בלי לקבוע מסמורות בשאלת זו וגם אם המערער צודק בטענותו, אין בה כדי לסייע לו. ראשית, בית המשפט המחויז גזר למערער עונש כולל, ועל כן פחתה החשיבות של מספר האירועים לקביעת העונש. שנית, כפי שנקבע בעניין ג'aber, גם בקביעת העונש על איורע אחד יש להתחשב במספר המעשים של הנאשם: "לעתים, העובדה שהאיורע כולל כמה מעשים יכולה לשנות לו במידה נוספת של חומרה" (שם, פסקה 10 לפסק דין של השופטת ד' ברק-ארץ). מעשי העבירה של המערער רבים ונפרדים זה מזה, הן לפני המבחן הצורני-עובדתי, הן לפני הבדיקה המוגן. יש לתת ביטוי הולם לעובדה זו בגין הדין גם אם רואים בכלם איורע אחד לצורך קביעת מתחם העונש הולם.

21. המערער הורשע בעבירות מין לפי סעיף 345(א)(2) לחוק או בניסיונו. סעיף זה דין באינו אישה בהסכםתו שהוושגה במרמה לגבי מיהوت העונה או מהות המעשה". המערער ביקש לקבוע כי בכלל עונשו נמצא דоказה בסעיף 347 לחוק, שחוקק במהלך ניהול משפטו בבית המשפט המחויז (חוק העונשין (תיקון מס' 122), התשע"ז-2016, ס"ח 718). העונש המרבי על עבירה לפי סעיף 347 הוא 4 שנות מאסר, ולטענת המערער יש בכך כדי להגביל את העונש שאפשר להטיל עליו (על תחולת למפרע של תיקון מקל בדיני העונשין ראו סעיפים 6-4 לחוק; רע"פ 8273/13 מדינת ישראל (עיריית תל אביב-יפו) נ' חיימוביץ' (25.12.2014)). אין בידינו לקבל טענה זו. סעיף 347 חל על

"כהן ذات הבועל אישة או העונה מעשה סדום באדם, שמלאו להם שמנה עשרה שנים, במהלך התקופה שבה ניתן להם עוז או דרך על ידו או סמור לאחר מכן, בהסכם שהוושגה תוך ניצול תלות נפשית ממשית בו, שמקורה ביעוץ או בהՃאה שניתנו להם על ידו" (סעיף 347ב(ב) לחוק, הגדשה הוספה – ע' פ').

סעיף 345(א)(2) וסעיף 347ב(ב) עוסקים שניהם בהסכם פגומה. הפגמים בהם שונים זה מזה. סעיף 345(א)(2) דין (לענינו) בהסכם שהוושגה במרמה לגבי מיהوت המעשה, כלומר "האישה אינה מודעת לקיום של יחסי מין בהקשרים החברתיים המקובל על כלל רבדיו, ולמעשה מסכימה לחדרה לגופה על בסיס מצג השווה שהציג לה כי כלל אין מדובר במעשה מין אלא [כבעניינו] במעשה טיפול" (ע"פ 5097/07 פחימה נ' מדינת ישראל, פ"ד סג'(1) 830, 846 (2009) (להלן: ענין פחימה), בהסתמך על עדמת השופטת ד' דורנר בע"פ 7024/93 פלח נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(1) 2 (1995). ראו גם ע"פ 216/16 רדיידה נ' מדינת ישראל, פסקאות 41-43 (29.1.2017) (להלן: ענין רדיידה). בע"פ 8/08/08 גולדבלט נ' מדינת ישראל, פסקאות 77-83 לפסק דין (17.2.2011) (להלן: ענין גולדבלט)). במקרים אחדות, האישה מסכימה לקיום המעשה המוני בחושבה שכן לו הקשר מין (ולפחות זה אינו ההקשר העיקרי של הדברים. ראו מחלוקת השופטים בענין פחימה), ואין לה מודעות לאופי המוני של המעשה. לעומת זאת, בעבירה על

סעיף 347 לחוק האישה מבינה את ההקשר המיני של המעשה, והיא הסכימה לו לא מרצתנה החופשי המלא אלא בשל תלות בעושה. יוזמי סעיף 347 לחוק עמדו אף הם על הבחנה בין שני הפגמים וצינו כי הסעיף החדש לא יחול על פגמים דוגמת אלו כאן. הדברים כמו נכתבו לענייננו:

"ודges כי על מקרים שבהם הסכמת מקבל הייעוץ כהה פגומה עד כי אין ביכולתו לגבש הסכמה כלל, ובמקרים שבהם כהן הדת השיג את הסכמת מקבל הייעוץ במarmaה לגבי מיהות העושה או מהות המעשה, ימשיכו לחול עבירות המין הנוגעות לעניין (אינו, מעשה סדום ומעשים מגנינים) הקבועות בחוק היום. כך, למשל, מקרה שבו כהן דת הציג את המעשימים המיניים במקבל הייעוץ חלק מהטיפול בו "כל עבירות המין החמורות" (הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 125) (יחסי מין תוך ניצול תלות נפשית ממשית במסגרת "יעוץ או הדרכה של כהן דת), התשע"ו-2016, ה"ח הכנסת 81, 81. הדגשות הוספו - ע' פ').

אין בידנו לקבל את טענת המערער כי אפשר ללמוד מכינוי מקובל לסעיף 347 לחוק ומהדיונים בכנסת כי הסעיף מכoon לעניינו._CIDOU, כתורת שוליים רשמית של סעיף חוק אינה "אוצרת סמכות להשתלט על גופה של הוראת החוק" (דנ"פ 2980/04 אוקו נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 49, 34). מכוני בצויר לחוק - בלי לקבוע מסמורות בשאלת אם יש לסעיף 347 לחוק מכוני שמתקשר למערער - ודאי שלא יגבר על לשון החוק ועל תכליתו. מן הכלל אל הפרט: המערער עשה במתלונות מעשים ש מבחינתו היה להם אופי מיני ושמטרתם הייתה סיוקו המיני. אולם מנוקדת מbasן היה מדובר בטיפול, ולא היה לדברים היבט מיני כלל. אף אם הייתה למhn "תלות נפשית ממשית" בumarur, כלשון סעיף 347(ב) לחוק, אף לא אחת מהן הסכימה לעשיית מעשה מיני בה בשל כך. על כן אין בנסיבות העניין תחוללה לסעיף 347 ובו העונש הקבוע. יש לבחון את עונשו של המערער לפי העבירות שהוא הורשע בהן בנסיבות סעיף 345(א)(2) והעונשים שקבועים להן.

22. בחנו את העונש שקבע בית המשפט המחוזי למערער, ולא מצאו עילה להקל בו. כמה שיקולים מחמירים יש בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. שיקול מחמיר ראשון הוא מהות העבירות. עיקרן עבירות מין רבות של מעשה מגונה (ועבירה אחת של ניסיון לушותו) ואף עבירה של גרים מעשה אינוס ועבירת ניסיון אינוס. המערער פגע בערכיים החברתיים שמדובר בהם (סעיף 40(א) לחוק). עבירות המין נועדו "למנוע את הcapepto של אדם לתאותו של אחר בגין לרצונו ולהסכמתו" (ע"פ 7128/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 לפסק דין (16.5.2018) (להלן: עניין פלוני (מעשה מגונה)). עבירת האינוס מגינה "על ריבונות האישה על גופה, על כבודה של האישה כאדם, על האוטונומיה של רצונה, על **אני**" (ע"פ 115/00 טיב נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 329, 289 (2000)). עבירת המעשה המגונה נועדה "למנוע פגעה בביטחון האישי של הפרט, במצוותו, בפרטיו ובעצונומית הרצון החופשי שלו" (עניין פלוני (מעשה מגונה), פסקה 12 לפסק דין). לאלו נלווה כאן רכיב של מרמה. המרמה פגעת עוד יותר בעיקרי ערכיים אלו. CIDOU, בעבירות המין נודעת חשיבות רבה ליסוד ההסכם. "אישה הנותנת הסכמתה לקיום של יחסין מין ... מבלי שהיא מבינה את ההקשר המיני שבמעשה – כמו שהיא אשר לא נתנה הסכמתה כלל. הסכמה שכזו לאו הסכמה היא" (ע"פ 9619/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (28.1.2010) (להלן: עניין פחימה, עמ' 843). המרמה מבקש להביא את המרומה לעשותות מעשה, להסכים לו או להימנע ממנו אף שאילו ידעה את האמת, לא הייתה המרומה פועלת כרצן המרומה. זו פגעה באוטונומיה של המרומה. שנית, בהיוודע האמת חשה המרומה שניצלו לרעה את כל לימיוש רצונו בהתעלם מהרצון החופשי של המרומה. שלישי, המרמה מתיחס אל המרומה כאלו חולשתה, את העדר הידיעה שלה או את תמימותה – ועל כן היא תהוש מושפלת. במשמעותו פגע המערער בערכיים בסיסיים אלו פגעה קשה. נוסף על כך, המערער הורשע גם בשתי עבירותшивוש מהלכי משפט. בכך הוא פגע בערך גלוי האמת (בנפרד מהפגיעה באממת שגלומה ברמותו את המתלונות) ו בשלטון החוק.

23. שיקול מחמיר נוסף בנסיבות שקשורת לביצוע העבירות עניינו מספרן ומשכן. המערער הורשע בפגיעה ב-8 מתלונות. כל אחת מהן חוותה (במידות משתנות) פגיעה בערכיהם שצינו. העבירות נפרשו על פני תקופה ארוכה. [נמחק עקב צו איסור פרסום]. המספר ופרק הזמן מלמדים כי אין מדובר במעידה רגנית או במשמעות חולפת. המערער פעל בדף קבוע ועשה לו הרגל לפגוע בנשים בנות קהילתו. זו פגיעה חמורה יותר בערכיהם המוגנים (סעיף 40(א)(1) לחוק). נעיר באשר לנזקודה זו כי המערער הסתיג מהקביעה שהוא תכנן מראש את מעשייו, שהרי המתלונות פנו אליו לעזרה. דפוס הפעולה שלו מצביע על ניצול מחושב של הזדמנויות שנתקרו בדרכו, ואף בזאת יש היבט תכנון.

24. שיקול שלישי לחומרה בנסיבות שקשורת לביצוע העבירות נובע מכך שהumaruer ניצל את מעמדו ואת האמון שנתנו בו המתלונות (סעיף 40ט(א)(11) לחוק). המערער היה ראש קהילה ובעל השפעה רבה. המתלונות היו חברות בקהילה. השפעתו הדתית עליה הייתה גדולה. הן עשו להן רב וננתנו בו אמון. הן סמכו עליו בעניינים אישיים והסכימו לעשות ככל אשר הורה אונן. דומה שהתקיימה בהן ההנחה של רבי אלעזר בן שמואל: "יהי ... [+]מורא רבך כמורה שםים". אך המערער לא הקפיד על הנחיה אחרת של רבי אלעזר: "יהי כבוד תלמידך חביב לך כשלך" (משנה, אבות ד, יב). ופים לכך דברים שאמר השופט נ' הנדל בהקשר שונה מעת: "רבה של קהילה אמרו להוות משען ומקור נחמה עברו כלל הציבור ... והנה במרקחה שלפנינו התהפקו היוצרים - המשען המדומה התבර כפח ומוקש" (ע"פ 6179/12 טבול נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (17.4.2013)). רבני וגורמים אחרים שימושים ראשי קהילות ועמודי תור בהן, עשויים לסייע סיעו רב לבני קהילה (ואחרים) שזוקקים לעזרה, לתמיכה ולהנחה. המערער עצמו עשה זאת במקרים רבים. בשל כך הם קונים לעצם מעמד בכיר בקהילה ואמון וביחסן מצד חברותיה. בני הקהילה שעווים להפקיד את עצמו בידי ראש הקהילה כדי להיעזר בניסיונו וביכולותיו. הם עשויים לוותר במעמד זה על השליטה בגורלם או על חלק גדול ממנו משום שהם מאמינים שתצמץ להם תועלת רבה יותר ממה שיוראה ראש הקהילה. כפי שתיאר השופט א' א' לוי בהקשר אחר:

"הפגש בין איש דת למאמין המבקש עצה מאופיין בעצם טבעו בהבדלי כוח ומעמד, בכך העובדה כי האחד מחזק בסמכות רוחנית והאחר רואה עצמו כפוף לה. במפגש כמו זה מתעורר החשש שהאמין יבטל את רצונו מול עצתו-הנחהתו של איש הדת, תוך שהוא מוותר על רצונו החופשי ... חש זה אף מטעצם מקום בו לאיש הדת היכרות מוקדמת עם המאמין, למשל מקרה בו מדובר בכהן דת של הקהילה אליה משתייך המאמין, או מקום בו מדובר בדמות דתית ידועה בעלת מעמד וסמכות רוחנית מיוחדת" (ע"פ 9808/06 سنקר נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (29.7.2010)).

הumaruer ניצל לרעה את האמון של המתלונות בו בשעתן הקשה. הוא הפעיל אותן לצרכיו במקום להיטיב את מצבן.

25. שיקול מחמיר רביעי בנסיבות ביצוע העבירה נסוב סיבב הנזק שגרם המערער למתלונות (סעיף 40ט(א)(4) לחוק). מטעמים של צנעת הפרט לא נכנס למלוא הפרטים שעולים מתקורי הנפגעות, ונפנה למה שכתבנו בתיאור גזר הדין של בית המשפט המחוזי. נזכיר כי נערכו تسקרים ל-[נמחק עקב צו איסור פרסום] מהתלונות ([נמחק עקב צו איסור פרסום] האחרות סייבו לכך שייערך תסקרי בעניינן). ל-[נמחק עקב צו איסור פרסום] מתלונות אלו נגרמו נזקים נפשיים ארכטיים. הפגיעה באמון, תחושות ההשפלת והנצחול, ירידת הביטחון העצמי וירידת הביטחון באחרים מלאות אותן בכל יום. [נמחק עקב צו איסור פרסום]. אלו נזקים חמורים. המערער טען כי התסקרים דיברו ב"הערכתות" ולא בקביעת עובדות מוחלטות. אף אם יש לקרוא את התסקרים כך – ואני קובעים זאת – ראוי להתחשב בהם.

26. לsicום הדיון בשיקולים המחייבים שנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה נאמר כי יש לתת להם משקל הולם בבחינת העונש שנגזר למערער. לצדדים יש להתחשב בשיקולים מקרים.

27. נסיבות שונות עומדות לזכות המערער. המערער הקים ישיבה ועמד בראש קהילתו. הוא סיע לרבים מבניה ובנותיה בהיבטים שונים בחיהם, כפי שעה מעדי האופי. עברו נקי. יש לשים לב אף לגילו (הוא ילד בשנת 1968) למצוות המשפחה (הוא נשוי ואב ל-8 ילדים) ולמצב הרפואי של אימו. עניינים נוספים שיש לתת להם משקל הם הودאות המערער במשעיו והחיסכון בעדות חוזרת של המתלוננות. דומה שהשיקול האחרון היה שיקול עיקרי בכריטת הסדר הטיעון, ואף אם ניתן לו משקל הולם בבחינת העונש של המערער.

28. נתנו את דעתנו לאירועים לאחר גילוי המעשים. המערער היה נתון במעטך ועבר בו חווית קשות. מצבו הרפואי הורע. משפחתו נאלצה לעזוב את צפת. אשר לפגיעה במעמדו יש לזכור כי אובדן המעדם בא למערער כתוצאה ממשעיו וקשרו אליהםโดย ישירין. מי שעובר עבירות כלפי בנות קהילתו, אין ראוי להמשיך להנהיוג אותה.

29. בחנו עונשים שהוטלו במרקם אחרים, בהם אלו שבית המשפט המחויז סקר ואלו שהגשו הצדדים. אכן קיימ מנעד רחב של עונשים, בהתאם לנסיבות כל מקרה. כך למשל בע"פ 465/06 אביבי נ' מדינת ישראל (6.2.2008) הוטלו 6 שנות מאסר בפועל על עבירות בגין מרים מין במרמה -5 שנים במסווה של מעשי אומנות. באותו מקרה לא היו יחס תלוות בין המתלוננות במערער. בעניין גולדבלט הושטו 6 שנות מאסר בפועל על עבירות מין וUBEIROT KBLAT DBAR במרמה בתלמידות משחקן; הן היו קטיניות, נסיבה מחמירה שאינה קיימת כאן, אך מספרן נמוך ממספר המתלוננות וגם מספר המעשים שונה בתכלית. לעומת זאת, בע"פ 8071/17 אשד נ' מדינת ישראל (22.11.2017) נקבע כי עונש של 8 שנות מאסר בפועל על מעשים מגונים במרמה בשתי מתלוננות אינו סוטה ממדיוניות העונישה המקובלת. שקלנו גם את טיעוני המערער בהתייחס לחווות הדעת שהגיע בהתייחס למסוכנותו. גם אם נניח – לצורך הדיון בלבד – כי יש מקום לקבל הערכה זו, ברוי כי אין בכך כדי לשמש תשתיית מספקת לסתיה מרמת העונישה המקובלת מטעמי שיקום (ראו והשוו בע"פ 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל, פסקאות 23, 26-28 לפסק דין של השופט ד' ברק-ארז (18.4.2018)).

30. סיכום של דברים: לא מצאנו שבית המשפט המחויז החמיר בעונשו של המערער. בית המשפט דין במפורט בשיקולי העונישה, נתן להם משקל הולם ואיזן ביניהם. החומרה הרבה שנודעת למעשי המערער, מצד אחד, והשיקולים לזכותו (בעיקר אלו שעמדו בראקע הסדר הטיעון), מצד שני, באו לידי ביטוי בעונש שנגזר. בית המשפט לא סטה לחומרה מרמת העונישה הנוגגת כלל ועיקר. משום כך לא רأינו להתערב בעונש כעתירת המערער.

סוף דבר: הערעור נדחה.

ש | פ | ט

השופט י' אלרון:

אני מסכימן להחוות דעתו המנומקת של השופט ע' פוגלמן וابקע להוסיף מספר הערות שלי.

כמתואר בפרק המבוא שבכתב האישום, המערער שימש במשך תקופה של עשור ומחצה ראש ישיבת "אורות הארץ" בصفת, ובמסגרת תפקידו היה אחראי על מוסדות הישיבה, רבנייה, ותלמידיה, תפקיד כרב קהילה, והיה בעל מעמד דומה משפיעה בעיר ומחוצה לה. למתבונן מבחוץ נדמה המערער כדמות מופת נערצת.

דוחא משומן כך, לא ניתן שלא להזדעז מהמעשים החמורים בהם הורשע, מעשים מכוערים ומעוררי סלידה, אשר פגעו פגיעות רעות וקשות בנשות קהילתו.

אדם המהווה סמכות רבניית, סמכות תורנית וסמכות מוסרית סרכה וסתה מדרך הישר אל מחוזות עבריות המין הנלוזה ביותר.

הumarur ניצל בערמה רובה את מעמדו כסמכות רוחנית בעלת השפעה דרמטית על המתלוננות ובני זוגן, שהו חלק מקהילתו, כדי לספק את גחמותו המיניות המעוותות. המערער עשה כן בהזדמנויות רבות ולאורך תקופה זמן בת עשר שנים תמיינות, תוך פגעה חרמורה בשמונה נשים שונות. דבר זה מלמד שאין הדבר במעידה חד-פעם אלא בדףס פועלה חוזר ונשנה, וכן על מחשבה ותוכנן מראש של המעשים.

הumarur ביצע את העבירות במסווה של "טיפול" שביכולתו להוציא להן, ומtower ההערכתה והאמון המוחלט שלhn בו, בתמיונות כוונתי וביבליות הרוחניות. בכך ניצל המערער את מצוקותהן הרגשות והפיזיות של קרבנותיו, ואת התלוות הנפשית שלhn בו.

קשה להפריך בעוצמתה של הפגיעה שגרם המערער לנשים שביצע בהן את העבירות, כפי שעלה מתפקידו. נפגעות העבירות שהוגשו לבית המשפט המחויזי וכפי שהוצאה גם בפנינו.

מעבר לפגעה הקשה באוטונומיה שלhn על גופן, יצרו מעשי של המערער אצל הנפגעות תחושת בגידה חריפה מצד מי שהיה עבורן מקור סמכות עליונה, כמו גם תחששות יסורים, אשמה והשללה על שהלכושול אחריו המציג שהציג להן. כל אלו יצרו צללות עמוקות בנפשותיהן. המתלוננות תשאנה עמן את הפגיעה הקשות בהן כל חייהן, כפי שהוצע לנו, השלכותהן ניכרות hn בתא המשפטית הגרעיני hn במעגל החברתי-קהילתי הרחב יותר.

לנוכח המתוואר, כשלעצמי אני מביע פליאה על הסדר הטיעון העוני אלוי הגיעו הצדדים הצדדים, אף לאחר שהוצע לנו הנימוק שעד בבסיס ההגעה להסדר.

lgisheti, על אף שהעונש שהוטל על המערער על ידי בית המשפט המחויזי מצוי ברף העליון של טווח העונשה שעליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון, עונש זה אינו הולם כלל את חומרת מעשי. מכל מקום, בנסיבות המתוואר, אין כל הצדקה להפחית מעונש זה.

השופט א' שטיין:

1. אני מסכימים עם חברי, השופטים ע' פוגלמן ו' אלרון, כי דין הערעור להידחות. בראצוני להוסיף הערות בשלושה עניינים שעלו בדיון בערעור זה. העניין הראשון הוא סעיף 347 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק) והשפעתו על עונש המאסר שראוי להשית על המערער; העניין השני הוא האם יש מקום לחבר את פשעי המערער נגד הנפגעות לסתור-מעשה אחד למטרת עונשה; והעניין השלישי והאחרון הוא הרתעה.

השפעת סעיף 347 לחוק העונשין

2. סעיף 347 לחוק העונשין אוסר על כהן דת לקיים יחסי מין עם אדם "טור נristol תלות נפשית ממשית בו, שמקורה בייעוץ או בהדרכה שניתנו [לאוטו אדם] על ידו", טור שהוא מטיל על מבצעי עבירה זו עונש מאסר שללא עלה על ארבע שנים. סעיף זה חוקק בשנת 2016 כאשר הוא מצטרף להוראות חוק אחרות המגדירות איסורים פליליים המצויים בפריפריה של עבירת האינוס, הגדرتה בסעיף 345 לחוק. פריפריה זו מורכבת, בין היתר, מהעבירות הבאות: בעילת קטינה (סעיף 346(א) לחוק); בעילת אישה בהסכמה שהושגה "[...] טור נristol מרות ביחסו עובודה או בשירות או עקב הבטחת שואן טור התוצאות [הbowel] כפנוי למורות היותו נשוי [...]" (סעיף 346(ב) לחוק); מעשה סדום בקטין (סעיף 347 לחוק); מעשה מיני באדם שנמצא בטיפולו הנפשי של העוזה, כשההעוזה מנצל "[...]" תלות נפשית ממשית בו, שמקורה בטיפול הנפשי שניתן [...]" (סעיף 347א לחוק); וכן מעשה מגונה בנسبות המתוארות באחד מסעיפי החוק הנזכרים לעיל, כמשמעות מוגדר כ"מעשה לשם גירוש, סיפוק או ביוזו מינים" (סעיף 348 לחוק). בהקשרן של עבירות אינוס פריפריאליות, ראוי שנקור את מילוותה של פרופ' סוזן אסטרץ' אשר נאמרו לפני לפניהם מ-30 שנה:

At one end of the spectrum is the 'real' rape, what I will call the "traditional rape: A stranger puts a gun to the head of his victim, threatens to kill her or beats her, and then engages in intercourse. In that case, the law – judges, statutes, prosecutors and all-generally acknowledge that a serious crime has been committed. But most cases deviate in one or many respects from this clear picture, making interpretation far more complex. Where less force is used or no other physical injury is inflicted, where threats are inarticulate, where the two know each other, where the setting is not an alley but a bedroom, where the initial contact was not a kidnapping but a date, where the woman says no but does not fight, the understanding is different. [...] In concluding that such acts – what I call, for lack of a better title, "non-traditional" rapes—are not criminal, and worse, that woman must bear any guilt, the law has reflected, legitimized, and enforced a view of sex

and women which celebrates male aggressiveness and punishes Susan Estrich, *Rape*, 95 Yale L.J. 1087, 1092 ("female passivity"). ((1986)).

3. על רקע דברים אלו ניתן להבין את כבורת הדרך שעברו המשפט והחברה מאז ועד היום, בהכרם, בהדרגה, בפליליותם ובחומרתם של מעשים מיניים שהמכנה המשותף שלהם הוא הסכמה מעועשה שנפגעת העבירה נtotenta למבצעה לאחר שהלה שלל ממנה את יכולת הנפשית להגיד "לא" ולהתנגד תוך ניצול הכוח העודף שלו שמקורו ביחס תלות או מרות. מעשים כאמור מצויים בפרופריה של עבירות האינוס "מסורתית" וחומרתם, בדרך כלל, נופלת מחומרתה של עבירה זו. דבר זה בא לידי ביטוי בהבדלים בין העונשים המוטלים בגין של סעיף 345 לחוק לבין העונשים המושתמים על אלו שעוברים עבירות לפי סעיפים 346, 347, 347א-347ב לחוק. אין תמה אפוא שהמעורער בקש כי נסוג את מעשיו כמעשים המצויים בגין של סעיף 347ב, דהיינו: בפרופריה של אינוס "מסורתית" ורחוק מהגרעין הקשה של עבירה זו.

4. מהטעמים שהוסבו על ידי חברי, השופט פוגלמן, בקשה זו עליינו לדחות בשתי ידיים. מעשו המעוותים של המערער נמצאים קרוב מאד לגרעין הקשה של עבירת האינוס "מסורתית", שכן הלה ביצעם לאחר שניצל את מעמדו כרב וכראש קהילה וגרם לנפגעות ממעשים אלו לחשوب שמדובר ובעז, ולא במעשים מיניים אשר נועד להביאו על סיפוקו. מעשים אלו ביטלו את רצון של הנפגעות ומסיבה זו המערער גם נמצא אשם (בין היתר) בביצוע מעשים מגונים באחת הנסיבות המנויות בסעיף 345(ב)(1) עד (5) [...] (UBEIRA LEPI SEUF 348(ב) LAOK). עבירה לפי סעיף 347ב לחוק ממוקמת רחוק יותר מהגרעין הקשה של עבירת האינוס אחר שמבצעה "רָק" מנצל את יכולת התנגדות המופחתת של נפגעת העבירה מבלי שהוא מבטל אותה כליל כدرכו של המערער. עניין זה הסביר היטב בדבריו ההסבר להצעת התקיקן לחוק העונשין שהביאה לחוקיקתו של סעיף 347ב, אשר צוטטה על ידי חברי, השופט פוגלמן.

סיפור מעשה אחד או סדרה של עבירות נפרדות?

5. כפי שכבר הוזמן לי להסביר, עיקרון ההלימה, שלפיו אנו מצוים לגזר את עונשיהם של נאשמים אשר נמצאו חiyim בדינם, מתקבל בתוכו תפיסה רחבה "[...]" אשר רואה בענישת העבריין אקט שלטוני המכונן מחדש את שוויון המשקל המוסרי שהופר על ידו. מדובר בתיקון כולני אשר חייב לשקם את ערכיה של הנפגעת מן העבירהadam, לאחר שהעבריין שלל ערך זה ממנו, או הפיחתו, על ידי מעשה כפייה פוגעני [...]" (ראו ע' 3792/18 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 20 (11.11.2018) (להלן: ע' 18/3792).

6. מסיבה זו בלבד אין זה ראוי שנראה בערעור זה סיפור-מעשה אחד. עליינו להעמיד נגד עינינו כל נפגעת ונפגעת ומה שהמערער עלול לה באופן אישי. כך עשתה הערכמה הראשונה, וכך עשינו אנחנו. תסקרי נפגעות העבירה, אשר מתארים את סבליה של כל נפגעת ונפגעת, פרשו בפנינו תמונה מזענית, וחייב, השופט פוגלמן, כבר עמד על כך. אוסיף, כי בזכות הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים,זכה המערער לעונש קל (כל מי לטעמי, כפי שיפורט להלן) וכי ללא הסדר הטיעון מן הראי היה לשמו האחורי סורג ובריח לתקופה ממושכת יותר, שלא לפחות מעשר שנים. במקרה דנן,

רק מסר ממשך יעמוד על מכוון את ערכיה של כל נגעת ונגעת אדם, לאחר שהמעורער ביטל את רצונה בעורמה ועשה בה שימוש לצרכיו המינימום במסווה של טיפול.

הרנתה

7. שמענו מפיו של הסניגור המלמד על סבלו של המעורער וכן על מה שעבר וועבר על בני משפחתו הקרובה. כמו כן שמענו את דברי הסניגור לפיהם המעורער למד לקח ולא ישוב עוד על מעשים דומים. גם אילו שוכנעתי שכך הוא הדבר, לא הייתה מחייבת מעונשו של המעורער ולו יום אחד משיקול הרתעה. המושג הרתעה בהקשר זה, משמעו הצבת איום של עונש חמוץ בפני עבריינים פוטנציאליים כמשקל נגד לפיתוי לביצוע העבירה. כפי שכבר הוזמן לי לומר לגבי עבירות בגין חדרי-חדרים, עונשים בגין עבירות אלו צריכים לחזק את הרתעה הכלכלית נוספת על הרתעה האישית. מדובר בעבירות קשות לגילוי, ולמרבה הצער, קלות לביצוע, דבר שמעיצים את תמרץ העבריינים, דוגמת המעורער דכאן, לספק את מאוייהם המעוותים על ידי הסבת פגעה חמוצה לקורבנות חסרי הגנה. בנסיבות אלו, יהא זה נכון להגדיל את עונשם של נאשימים באופן משמעותי כדי להרתיע אחרים כמוותה בסעיף 40 לחוק העונשין (ראו, ג'רי S. Becker, *Crime and Punishment: An Economic Approach*, 76 Journal of Political Economy 169, 180 (1968)).

בהקשר זה, נזכר את דבריה של השופטת ד' בינייש(כתוארה אז) בע"פ 4920/01 מדינת ישראל נ' פלוני, בפסקה 6 (להלן: ע"פ 4920/01) (להלן: ע"פ 18.10.2001):

"[...] שיקול חשוב בין שיקולי הענישה הוא השיקול של הרתעה, הן הרתעה אישית של העבריין הנדון והן הרתעה של עבריינים בכוח. בוגזרו את דיןם של עבריינים משמש בית המשפט פה לחברה כולה, ונושא הוא מסר לציבור העבריינים הפוטנציאליים [...]."

8. יתרה מכך: אף אם נניח כי הרתעה כללית איננה אפקטיבית דיה והחמרת הענישה איננה מפחיתה את מספר עבירות המבוצעות באופן משמעותי, היה עומד על כך שיש להגדיל את עונשם של נאשימים בעבירות אלו. אומנם הרתעה מוצלחת עדיפה על פני הרתעה חלקית, אך הרתעה חלקית עדיפה על פני העדר-הרתעה. די בכך שהגדלת העונש תרתיע עבריין פוטנציאלי אחד, כגון המעורער במקרה דכאן, על מנת שפגעה מינית בקורבן (ובמקרה זה בקורבות מסוים) תימנע. בכל מקרה זה – החמרת הענישה תוכדק (כפי שהסבירתי בע"פ 3792/18 הנ"ל, פסקה 19).

9. נתינת משקל כאמור לשיקול הרתעה בಗזירת העונש בגין עבירותiminaria איןנה באה בחלל ריק. בשנים האחרונות קיימת מגמה של החמרה משמעותית בהתייחסות לעבירותiminaria, בשל חומרתן וכחלה מהרצון להיאבק בהן ולמגרן. حقיקת סעיף 347 לחוק העונשין היא אך צעד אחד בו נקט המחוקק על מנת לבטא מגמה זו, מתוך שורה ארוכה של עדדים (ראו ע"פ 4920/01 הנ"ל, פסקה 9 והדוגמא המובאת שם). על כן, שומה علينا להחמיר את העונשים במקרים אלו כדי ליזור הרתעה אפקטיבית ככל האפשר.

10. אשר על כן, אני מצטרף לפלייאתו של חבריו, השופט אלרון על הסדר הטיעון שהקל עם המערער יתר על המידה.

שפט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט ע' פוגלמן.

ניתן היום, כ"ד בכסלו התשע"ט (2.12.2018).

תוקן היום, כ"ח בכסלו התשע"ט (6.12.2018).

שפט

שפט

שפט
